

natuurlijk al de veefokkers en drijvers van het district Zwaankreek. Hier behoefde men niet om stilte te verzoeken. O neen, dat was niet noodig, want voor de eerste maal in hun leven hadden de veedrijvers geen lust om gekheid te maken. Zelfs bij hun aankomst hoorde men geen luidruchtige opmerkingen. Zwijgend bonden zij hun pony's aan het hek; of zoo zij met sleden kwamen, reden zij den hof binnen, namen de paarden hun bellen af, en schaarden zich zonder grappen of kwinkslagen tusschen de anderen voor het huis, of gingen door naar de keuken.

De leden van „Hercules” konden die sombere stilte niet best begrijpen. Zoo iets was nog nooit vertoond in het land, waar men alle zorgen weglachte en den dood met een goedmoedig knikje begroette. Maar zij voelden altijd gauw waar de wind vandaan kwam, en schikten zich met eigenaardige beleefdheid naar de heerschende stemming, hoe vreemd die hun ook toescheen. Bijna nergens heb ik die gave in zoo hooge mate aangetroffen, als juist daar in het Verre Westen.

't Waren bovenal de veedrijvers, die den slag diep voelden. Voor de andere leden der gemeente was de Loods in de eerste plaats evangelieprediker, maar zij verloren in hem een makker en vriend. Niet gauw hadden zij hem hun vertrouwen geschonken, voet voor voet had hij zijn plaats onder hen veroverd, totdat zij hem als een der hunnen waren gaan beschouwen. Hij had met hen over de prairie gezworven, geslapen in hun blökhuzen, zijn potje gekookt op hun vuur, en dan — Bill vereerde hem. Dat alleen was reeds genoeg, om hem recht te geven op alles wat zij bezaten. Hij was van hen, en zij waren juist tot het besef gekomen, dat zij heel trotsch op hem